

28/5

Den ryske partichefens tal till marskalk Tito

vid ankomsten till Belgrad hör säkerligen till de mest förbluffande statshandlingar som historien känner. Chrustjev förklarade helt lugnt att den ryska hetsen mot Jugoslavien under nära sju år varit ett misstag, ja, inneburit ett förräderi mot den kommunistiska saken; Rysslands politik hade i själva verket dikterats av "folkets fiender", av "imperialisternas agenter, vilka med svek och list lyckats nästa in sig i vårt parti". Den totala omkastning i uppträdandet mot Jugoslavien som statsbesöket vittnar om är märklig, men att den motiveras på detta sätt är ännu märkvärdigare. Stalin, intill sin död prisad som världskommunismens och det ryska folkets ofelbare ledare, har alltså under många år varit, om inte en förrädare, så åtminstone ett redskap för förrädarna. Han var lurad av Berija, och på samma sätt var kommunisterna över hela världen, i Sverige, Frankrike, Italien, lurade; deras angrepp mot Tito dirigerades i realiteten inte av Moskva, utan av "imperialisternas agenter", alltså av regeringen i Washington.

Att sådana förklaringar framförs tyder på en nästan otrolig omdömeslöshet hos de ryska statsledarna. Tror man verkligen att man skall bli trodd? Och i så fall, tänker man inte på konsekvenserna av denna "bekännelse", denna gång inte avgiven av de anklagade i Moskva-processer, utan av dem som för tillfället behärskar Ryssland och leder kommunisterna världen över? Partitroheten bland kommunisterna i fria länder skall vara bra slavisisk för att inte oroande miss-

tankar skall stiga upp. Styrdes Ryssland av förrädare från 1948 (eller kanske ännu längre tillbaka) till 1955, eller är det kanske förrädare som just nu sitter vid styret? Är den ryska politiken ofta eller alltid bestämmd av det förfalskade, av förrädare förebragta material som Chrustjev nu skyller på? Ingenting kunde bättre än den ryske partichefens tal förmedla intrycket av ett hemligt och oansvarigt fåtalsvälde, av en cynism och amoralism som utanför järnridån ter sig obegriplig. Sedan de stora processernas tid har knappast något så avslöjande budskap kommit från Ryssland.

28/5 49

General Gruenther

har blott framhåvt det självklara då han inför pressmän i Bonn talat om de stora svårigheterna att vid ett allmänt krig ge effektiv hjälp åt Sverige, som står utanför Atlantpakten. Organiserad och förberedd hjälp är den stora vinst som medlemskapet i pakten ger; improviserad hjälp är, betonar Gruenther, utomordentligt svår att lämna under moderna krigstekniska förhållanden. Gruenther tillfogade artigt att han inte ville kritisera Sveriges politik och att han trodde att "den svenska regeringen övervägt alla dessa problem". Det har man tyvärr ingen anledning att tro. Den svenske överbefälhavaren har klarlagt de risker vår neutralitet utsätter oss för och vårt beroende av hjälp utifrån — men regeringen och partiledarna håller tyst, berör över huvud inte de uppenbara faror som isoleringen medför. Denna tystnad döljer inte, som Gruenther förutsätter, några djupa överväganden; den är blott ett skyddsrum för de politiker som av tillfälliga och tvivelaktiga motiv glidit in i en oförsvarlig politik.